Proletari din toate țările uniți-vă!
In lupta pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII Nr. 26 (378) * Miercuri 30 Martie 1955 * 4 pag. 15 bani

Să vorbim despre adunări

La vizita care s'a făcut la Expoziția agrosilvică n'a lipsit nimeni. Și toți au avut de aflat multe lucruri noi. Pe „botaniștii" clasei i-a interesat în mod deosebit cum se pot obține recolte bogate. „Zoologii" curioși, au văzut și animale sălbatice și domestice și pești. Chiar și „matematicienii" clasei au avut ceva de făcut.

— Nu se poate, e o sumă uriașă! a zis unul dintre ei, privind la un panou mare. Cum, pentru cultivarea unui hectar de mac un cultivator a primit 14.800 lei?

S'au apucat îndată de calcule și s'au lămurit. Cultivatorul depășise planul cu 232% și primise și un premiu.

Așa a fost una dintre adunările de detașament ale pionierilor din clasa a VII-a dela Școala mixtă de 7 ani Nr. 12, orașul Stalin.

La altă școală, pionierii au avut o adunare de detașament tot atât de interesantă.

Intr'o zi, pe culoarele școlii au apărut afișe mari care te îndemnau „Pregătește-te pentru excursie!" Toți elevii nu vorbeau decât despre excursia aceasta, plănuită în împrejurimile orașului.

O grupă de cercetași a mers înainte și a stabilit locul de popas. Plecarea se anunțase pentru a doua zi, la orele 6,30 dimineața. Nimănui nu i s'a părut prea devreme și nimeni n'a întârziat. Au pornit cântând. Răcoarea dimineții îi îmbujorase la față. Intr'un punct, care fusese stabilit, grupele s'au despărțit apucând pe drumuri diferite. Fiecare grupă se zorea să ajungă mai repede la locul de popas. Prima care a zărit străvechea cetate a fost grupa a II-a. A sosit apoi și grupa I-a. Dar ce s'a întâmplat cu grupa a III-a? Unde o fi zăbovind atâta? Când au apărut întârziații, băieții dăduseră deja ocol cetății.

— Ehei!... Ura, ura de trei ori pentru codașii marșului, strigară cei din grupa I-a.

— Daa!... dacă cercetașii ne-au păcălit cu semnele lor!... Am luat-o fără să ne dăm seama în altă direcție — mormăi conducătorul.

In sfârșit, toți s'au adunat în jurul tovarășului profesor. Au vorbit despre vechea cetate care dăinue aici de mai bine de 4—5 secole. Toți și-au luat note în carnetele lor, iar unii au făcut schițe după ceea ce văzuseră.

Dela asemenea adunări e dela sine înțeles că n'a lipsit nimeni. Și nu-i de mirare. De câte ori adunările sunt intersante, pionierii de-abia le așteaptă.

Dar nu întotdeauna se întâmplă așa. Auzi câteodată, într'un grup de pionieri, discuții:

— Nu știm ce să mai facem! Copiii nu vin la adunări.

— La noi chiar dacă vin, se plictisesc și sunt cu gândul numai la plecare.

Intr'adevăr, așa stau lucrurile în unele unități și nu-i de mirare. Stau pionierii în adunări și ascultă referate plictisitoare, discuții și concluzii.

Dintr'o asemenea adunare, cine n'ar zbughi-o bucuros.

Dar cum să facem totuși ca adunările noastre să fie interesante?

Spuneți dorințele voastre colectivelor de conducere și, împreună, munciți să le aduceți la îndeplinire. Cei din clasa a VII-a, de pildă, doriți fierbinte să deveniți utemiști. Organizați adunări în care să vă întâlniți cu utemiști fruntași în producție, mergeți la locul de muncă ca să le cunoașteți viața și munca. Vă place dansul, muzica. Țineți adunări închinate jocului, cântecului, cărții. Sfătuiți-vă împreună cum e mai bine să lucrați pentru reușita adunărilor și aveți grijă ca niciun pionier să nu rămână fără o sarcină concretă.

A fugit tăiosul ger!
Patru luni prin nea și vânt
A urlat c'o falcă'n cer
Și cu una în pământ...

Verzi papuci și-a îmbrăcat
Iară primăvara noastră!
Peste plete și-a'nnodat
Marea ei năframă-albastră.

Harnică și bună strâns-a
Soare mult sub cerul clar,
Și pe unde calcă dânsa,
Grâne tinere răsar!

La rădvanul ei, talazuri
Trag cocorii — telegari.
Păsărelele fac nazuri
Pe sub streașinile mari:

„Nu mai stăm sub streașini! Iacă,
Nu mai stăm și nu mai stăm!
Ne-au făcut copiii case
Ne mutăm și ne mutăm".

Și în zbor prelung pornește
Stolul — hărmălaie'ntreagă!
Fiecare se grăbește
O căsuță să-și aleagă.

RUSALIN MUREȘAN

Fotomontaj de: Eta ZUCKERMAN și Gr. PREPELIȚA

Din primele zile

Era dimineața primei zile de școală după vacanță. Elevii clasei a VII-a A, tocmai se așezau în bănci, când deodată se auzi o bătaie în ușă. „Cioc, cioc, cioc". Si fără a aștepta răspuns, oaspetele intră în clasă. Era un bătrânel, dar vestmintele lui înflorate aduceau a tinerețe, a primăvară.

— Bună-ziua copii! Eu sunt Pătrarul Patru. Am venit la voi pentru a vă spune câteva cuvinte, zise el. Apoi, proptindu-și câria de marginea catedrei, continuă:

— Pe fratii mei mai tineri îi cunoașteți, au trecut pela voi. Ei sunt Pătrarul Unu, Doi și Trei. V'au îndemnat să învătati mereu mai bine pentru a lua note bune. Dar eu am să vă dau și altă treabă: să reluați dinainte tot ce ati învătat și să vă pregătiți cât mai bine pentru a întâmpina examenele.

Zicând așa, bătrânelul își luă rămas bun și plecă.

Si acum, să vedem cum au primit cei din clasa a VII-a, A, dela Școala mixtă de 7 ani Nr. 108 din Bucuresti, sfatul Pătrarului Patru.

LA ORA DE LUCRU MANUAL

Linistea din clasă e întreruptă din când în când de sunetul unui metal lovit cu ciocanul. Dar ce se'ntâmplă oare aici? Să se fi schimbat clasa într'un atelier mecanic? Nu! Dar cei din clasa a VII-a A au oră de Lucru manual. Aici, ei construiesc câteva aparate de fizică cu ajutorul cărora repetă cele învățate în timpul anului.

— Să-i montez maneta, și e gata, zise Ananie Gheorghe privind reostatul aproape terminat din fata lui. Dinu Ion lucrează la un pirometru. Și fiecare din ei, este preocupat de ceea ce lucrează.

Nu peste mult timp, se auzi din nou glasul lui Gheorghe.

— L-am terminat! Băieții și fetele făcură cerc în jurul lui. Urma să se verifice dacă reostatul functionează sau nu. Dar privirile lui Gheorghe spuneau parcă un „da" hotărît. Da, aparatul e bun. Si cu ajutorul reostatului cei din clasa a VII-a au demonstrat cum creste intensitatea curentului electric atunci când rezistența se micșorează. Iar această experientă le va fi de ajutor fără îndoială pentru a da un răspuns bun la examenul de fizică.

PE LOTUL SCOLAR

— Ce-or fi meșterind băieții aceia? — se întreabă trecătorii văzând grupul de elevi strânși în jurul unui morman de pietre. E și greu să ghicești ce fac, dacă nu le stii planul.

— Bucata asta ascuțită, va fi vârful stâncii, zise Iosif Wolf, arătând spre un bolovan ascuțit.

Si nu peste mult timp în mijlocul grădinii se înaltă o stâncă aidoma stâncilor adevărate. Pe ea vor urmări cei din clasa a VII-a A creșterea licheniilor, a mușchilor și a altor plante care își trăesc viața pe munți. Tot pe lotul școlar ei urmăresc încolțirea și creșterea grâului, înmugurirea celor 140 de puieți pe care îi au în îngrijire.

IN TIMPUL LIBER

Dacă ați trece pe la mulți dintre elevii clasei a VII-a A, ați vedea, că după terminarea lecțiilor ei citesc din operele scriitorilor noștri clasici si contemporani. Helga Barner, a terminat de citit romanul lui Mihail Sadoveanu „Mitrea Cocor" și „Momente și schițe" de I. L. Caragiale. Dinu Ion citeste „Doamna Chiajna".

Astfel își completează cele învățate din timpul anului repetând totodată materia la Limba română.

Dar de unde vine oare muzica asta plăcută? Tot din clasa a VII-a A. Le ajunge timp și pentru pregătirea festivalului artistic pe care îl vor da la sfârșitul anului școlar. Aici își va arăta măiestria ansamblul de muzică al clasei, iar spectatorii îl vor cunoaște pe „Ciufulici".

☆

Iată câteva fapte care ne dovedesc că cei din clasa a VII-a au primit sfaturile Pătrarului Patru și că ei se pregătesc cu seriozitate pentru examene.

Irina RADULIAN

PENTRU INDEPLINIREA CINCINALULUI, PENTRU ÎNTĂRIREA PATRIEI

Victoria constructorilor de tractoare

Poate şi tu, prietene, ai primit odată o telegramă care ţi-a adus o veste bună. Aminteşte-ţi câtă bucurie şi emoţie ai încercat atunci... Dar ce nemăsurată bucurie aduce cu ea o telegramă care vesteşte întregului popor o izbândă nouă şi minunată!

O asemenea telegramă a fost publicată zile trecute în presa noastră. Ea a trimisă Comitetului Central al P.M.R. de către colectivul uzinelor de tractoare „Ernst Thälmann" din Oraşul Stalin. In cuvinte puţine şi simple, dar străbătute de mândria datoriei împlinite cu prisosinţă, constructorii de tractoare raportau despre îndeplinirea cu 9 luni înainte de termen a sarcinilor uzinei lor, în cadrul primului plan cincinal. Victoria aceasta, ca şi angajamentul constructorilor de a realiza în acest an producţia a două noi tipuri de tractoare, au fost întâmpinate cu entuziasm de oamenii muncii. Felicitându-i călduros pentru succesul lor, Comitetul Central al P.M.R., le-a urat ca „...tractoarele şi maşinile purtând marca „Uzinele Ernst Thälmann", prin înalta lor calitate, să devină tot mai mult un titlu de onoare pentru cei ce le produc".

Bogăţii ascunse văd lumina

Sfredelind necontenit măruntaiele pământului spre a-i afla şi scoate la lumină bogăţia neagră a ţiţeiului, petroliştii noştri ştiu bine: „Patria are nevoie de cât mai mult petrol. Şi i-l vom da!" Zi de zi, ritmul de forare creşte, sonde noi se înalţă, alte zeci şi zeci de tone de petrol sunt extrase peste prevederile planului. Petroliştii oficiului de foraj Boldeşti, prin însufleţirea cu care muncesc şi prin priceperea cu care folosesc metodele înaintate de lucru, au dobândit în ultimele săptămâni succese mari. Numai în ziua de 13 Martie, brigada utemistă condusă de Ion Nicorescu, dela sonda Nr. 53, a săpat cu 27% mai mulţi metri peste plan. Iar echipele de sondori conduse de brigadierii Nicolae Mitoi şi Ion Soricu, deşi lucrează la adâncimi foarte mari, au depăşit în aceeaşi zi prevederile planului cu 100%.

De la începutul anului

Incă din primele zile ale acestui an, cei dela fabrica „Ştefan Plavăţ" din Timişoara au pornit cu şi mai mult avânt la treabă spre a-şi îndeplini mai curând sarcinile de producţie pe care întreprinderea lor le are în cadrul planului cincinal. Numai până la 1 Martie, ei au izbutit să confecţioneze peste prevederi 2.000 de perechi de încălţăminte. Şi munca continuă la fel de însufleţită. Apropierea zilei de 1 Mai e pentru ei un îndemn puternic la noi şi noi succese. La 10 zile după angajamentele luate în cinstea acestei sărbători, brigada de tineret condusă de Dezideriu Vinţe a produs peste sarcinile ei de plan 410 perechi feţe de pantofi. Sporind mereu producţia, muncitorii de la „Ştefan Plavăţ" nu uită însă nici alt lucru însemnat: economiile. Aşa de pildă, tovarăşul Gheorghe Luca a economisit, dela începutul anului, 1171 dm² de piele, din care se pot confecţiona 76 perechi feţe de pantofi.

IN LARGUL OGOARELOR

Tractoristul utemist Constantin Ion, împreună cu tovarăşii săi, a pornit să brăzdeze ogoarele Gospodăriei Colective „Filimon Sârbu" din raionul Mihăileşti. In urma lor, semănătoarele vor arunca în pământul reavăn sământă aurie.

CURIOZITĂŢI ştiinţifice

O specie rară de liliac

E greu să-ţi închipui un animal mamifer cu aripi, un mamifer zburător. Indeobşte, mamiferelor — animale care nasc pui vii — nu le este propriu zborul. Zborul este o caracteristică a păsărilor. Şi totuşi noi am văzut adeseori un astfel de mamifer zburător — liliacul.

Liliacul nu este acoperit cu pene, ci cu o blană fină, iar drept aripi îi servesc pieliţele care unesc degetele foarte lungi ale membrelor anterioare, laturile corpului, membrele posterioare şi coada.

Liliacul Barbastella Barbastellus

Liliacul obişnuit, pe care-l cunoaştem noi, trăeşte de obicei în colonii, prin podurile caselor, în casele părăsite şi în peşteri. Cercetarea peşterilor în care trăesc colonii de lilieci prezintă un interes deosebit, deoarece depozitele depuse de lilieci de-a lungul veacurilor constituie un bun îngrăşământ agricol.

In Ianuarie 1953, grupa de cercetători ai peşterii dela Mânăstirea Bistriţa a găsit un liliac cu totul deosebit, cu numele de Barbastella Barbastellus. Blana sa e de culoare negricioasă, cu fir lung, alburiu la vârf. O serie întreagă de cute înguste şi paralele se îndreaptă spre marginea externă a urechilor, dând animalului posibilitatea să şi îndrepte într'o parte sau alta pavilionul urechii. Spre deosebire de ceilalţi lilieci, Barbastella Barbastellus nu are urechile despărţite, ci unite la mijloc. El trăeşte mai mult singuratec, şi numai câteodată în grupuri de 3—4.

Exemplarul descoperit în peştera dela Mânăstirea Bistriţa este singurul găsit până acum în ţara noastră. Existenţa acestei specii a mai fost semnalată în Ucraina de Vest, în Crimeea, Caucaz, în Polonia, Ungaria, Germania, Franţa.

Veveriţa zburătoare

Prin pădurile mari ale Uniunii Sovietice trăeşte o veveriţă deosebită de cea pe care o cunoaştem noi. Este un animal de noapte şi de aceea are ochii mari şi o privire deosebit de pătrunzătoare. Corpul ei e mai mic decât al veveriţei din pădurile noastre.

Dar ceea ce o deosebeşte mai mult, este faptul că, de pe ambele părţi ale corpului, porneşte o pieliţă, acoperită cu păr, care uneşte între ele membrele animalului. Când veveriţa sare de pe o creangă pe alta sau dintr'un copac în altul, pieliţa aceasta se întinde ca o paraşută, dând impresia că veveriţa zboară. De fapt însă, „paraşuta" o ajută să facă salturi cât mai mari, fără pericolul de a cădea.

Hrana acestei veveriţe este la fel ca şi a veveriţei pe care o cunoaştem.

Rectificare

In Nr. 25(377) din 26 Martie, la explicaţia de sub fotografia intitulată „Primul autobuz românesc", în loc de uzinele „23 August", se va citi „Atelierele centrale I.T.B."

Esenţe de lemn după dorinţă

Există în natură câteva specii de copaci cu lemn foarte tare, mult preţuit în construcţii, de pildă cedrul, lemnul roşu de brezil, indigoul. Dar speciile acestea sunt foarte rare şi se găsesc mai ales în regiunile tropicale. Din această pricină, lemnul lor este foarte scump.

De curând însă, un savant sovietic, Zaharov, a găsit o metodă de a transforma şi lemnul altor copaci în lemn de esenţă tare. In trunchiul unui pin, el a săpat mai multe canale şi a întrerupt hrănirea copacului prin rădăcină. Cu ajutorul unor tuburi de cauciuc, prin canalele săpate, el a început să hrănească copacul pe cale artificială, cu o substanţă silicioasă. In mai puţin de o lună, datorită acestei alimentări, lemnul pinului s'a pietrificat devenind

mai tare chiar decât orice lemn cunoscut în natură.

Pe aceeaşi cale, Zaharov a reuşit să obţină şi esenţe de lemn complet deosebite de cele care există în natură. Astfel, el a obţinut lemn care nu arde, lemn care nu putrezeşte şi lemn de diferite culori.

De ce a fost interzisă o gazetă a copiilor

Nu de mult, într'o şcoală din Köln, în Germania Occidentală, a năvălit poliţia. In cabinetul directorului a fost chemat redactorul gazetei şcolăreşti „Die Antenne" — elev în clasa a VI-a. I s'a cerut să aducă de îndată întregul tiraj al acestei gazete. „Tot tirajul" (un singur exemplar scris de mână) a fost adus.

Poliţia a declarat că gazeta „Die Antenne" este confiscată, iar redactarea ei pe mai departe, interzisă.

De ce a fost interzisă gazeta? Din pricină că se publicase un articol care se ridica împotriva reînarmării Germaniei, scris de Klaus Kürbtz, elev în clasa a VI-a.

„Spiritul sergentului prusac este pe punctul de a reînvia. Credeam că spiritul acesta nu se va trezi niciodată.

Dar iată că aţâţătorii la război îşi ridică din nou glasul şi ameninţă: — Aşteptaţi să mai creşteţi puţin şi veţi fi buni pentru „carne de tun" — scria băiatul.

Acum înţelegeţi de ce poliţia a năvălit în acea şcoală. Numeroşi elevi din Germania Occidentală se împotrivesc ca tineretul să fie pregătit pentru război.

„Pionierul"

UN NOU JURNAL CINEMATOGRAFIC

Peste câteva zile, mergând la cinematograf veţi putea vedea primul număr al „Pionierului" — un nou jurnal cinematografic al studioului „Al. Sahia".

De-acum aparatul de filmat va poposi mai des în mijlocul pionierilor şi şcolarilor.

Iată, primul număr începe cu o adunare de detaşament, pentru primirea de noi pionieri, la o şcoală din Bucureşti. Apoi imaginile vii ale filmului zboară, ca gândul, mai departe... Vă mai amintiţi de Sabina Cotoc, pioniera din Hălmagiu, care a preîntâmpinat un accident de tren? Fapta ei pionierească a fost filmată.

Se deschide coperta unei cărţi dragi: „Opere" de Ion Creangă. De câte ori n'am recitit amintirile marelui povestitor! De data asta, însă, vedem aevea Humuleştii, casa în care a copilărit Creangă, şcoala, chiar şi „calul bălan", şi atâtea alte locuri scumpe, legate de amintirea marelui scriitor.

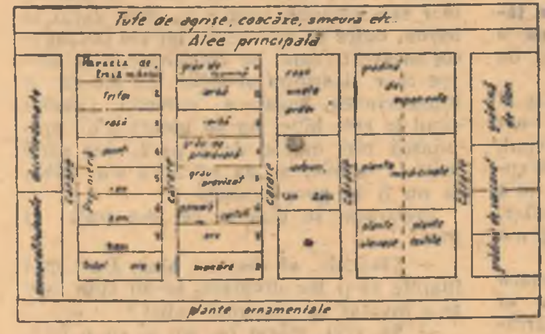
Putem să aflăm, din „Pionierul", şi povestea vieţii lui „Ţăndărică"...

Desigur, e greu să povesteşti tot ce cuprinde „Pionierul". E totuşi un jurnal cinematografic. Şi filmul nu trebue povestit, ci văzut!

Naturaliștii din VĂRGATA

Unii spun că bumbacul crește numai în ținuturile sudice. Dar iată că tinerii naturaliști din Vărgata, Regiunea Autonomă Maghiară, zic și altcumva:

— Este încă o cultură sudică, dar noi o vom face să rodească și în regiunea noastră.

Iată grădina experimentală a tinerilor naturaliști din Vărgata.

Și așa au făcut. Cercul tinerilor naturaliști din Vărgata și-a început activitatea de vreo doi ani. La început lotul lor era mic. Semănau puține plante, făceau puține experiențe. Mergeau încă greu sau, cum s'ar zice, dibuind prin larga și minunata lume a Științelor naturii. Dar cu munca și cu voința, ei s'au deprins încă din primele ceasuri. Greutățile nu i-au descurajat. Fiecare pionier naturalist lucra din toată inima și dorea să obțină rezultate deosebite. Așa s'a născut și ideea de a cultiva în micul lor sătuc bumbacul, despre care auziseră numai din cărți. Tovarășul director, profesor de Științele naturii și un bun cunoscător al plantelor, le-a fost de mare folos. Totuși, primul an de activitate le-a adus mai multe învățăminte și experiență decât roade. Firicelele firave de bumbac, îngrijite cu atâta gingășie, s'au ofilit și au pierit încă înainte de a fi dat în floare. S'a dovedit că plantele n'au fost călite suficient, că n'au avut destulă căldură și apă. De aceea, în al doilea an, adică anul trecut, ei și-au extins lotul experimental până la malurile unui râu care curgea în dosul grădinii lor. Acum puteau cultiva mai multe plante și aveau condiții mult mai prielnice. Au început munca odată cu primele zile ale primăverii. După planul întocmit încă din iarnă și-au împărțit cei 15 ari de pământ în nu mai puțin de 102 parcele unde au semănat tot atâtea soiuri de plante. De bumbac însă au avut mai mare grijă. L-au semănat în lădițe pe care le scoteau în fiecare zi la soare, obișnuindu-l astfel cu clima regiunii lor. Apoi i-au pregătit locul, îngrășându-l cu substanțe chimice și au plantat bumbacul chiar în apropierea râului. Ba i-au mai săpat și niște șănțulețe în jur, prin care aduceau apă în caz de secetă. Aveau atâta de lucru, încât nici nu mai prididеau singuri. Dar credeți că ceilalți pionieri și școlari s'au lăsat rugați când au văzut minunata lor grădină? Nicidecum! Aproape tot timpul, în orele libere, ei se aflau pe teren, plivind toate buruienile dintre plante.

Curând sosi vara și odată cu ea sosiră și zilele însorite și atât de așteptate ale vacanței. Fetele și băieții, locuitorii internatului, care veniseră aici, să învețe, din comunele învecinate, au plecat fiecare la casele lor. In comună rămăseseră doar câțiva elevi ai cercului tinerilor naturaliști. La început credeai că a sosit vacanța și pentru frumoasa lor grădină. Dar taina, despre care ei nu suflaseră nimănui niciun cuvânt, se desvălui atunci când zilnic apăreau, pe șoseaua șerpuită și plină de praf, grupuri de copii voioși. Ei treceau prin comună și se opreau la grădina miciuriniștilor. Erau grupele conduse de Bereș, Fodor, Király, Fazekaș și alții, care lucrau în grădină, împreună cu tovarășul instructor sau director, de dimineața până seara. Și ce mare le-a fost bucuria când, pe lângă alte rezultate, au văzut pentru prima oară rozul petalelor gingașe ale tufelor de bumbac.

Era doar un eveniment deosebit pentru ei. Și fiecare naturalist l-a însemnat în caietul său, lângă observațiile culese până atunci. Ce-i drept, după această notare, în rubrica destinată studierii bumbacului, s'au adăugat următoarele cuvinte:

„Tufele și-au scuturat petalele și, spre marea noastră mirare, s'au uscat și n'au dat rod. Dar nu ne descurajăm. Principalul este că au trăit și au înflorit. O să-l mai studiem și la anul. încercăm din nou".

Toamna însă la culesul recoltelor bucătării internatului, au avut serios de lucru cu legumele cultivate de pionieri. Pe lângă zarzavatul proaspăt, folosit în timpul verii, ei au pregătit pentru iarnă 200 de sticle cu bulion, 200 kg. de castraveți murați, aproape 1000 kg. de ceapă, 1000 buc. de dovlecei, varză, gulii. Dar câte și câte nu se mai găsesc și acum în pivnițele acelea încăpătoare.

★

— Pepinieră, altoiri, sădire de puieți, încrucișări: pepene pe dovleac și castravete, roșii pe cartofi. Inzestrarea grădinii biologice cu și mai multe plante... polenizare artificială... despre toate acestea discutau tinerii naturaliști acum câtva timp, când și-au întocmit planul.

— Să nu uităm nici de noua iarovizare a cartofilor care ne-a propus-o Ferenc.

— A, da, vezi! Asta trebue neapărat să o trecem în plan, se sfătuiau ei. Hai, spune, Ferenc!

— Metoda aceasta a fost experimentată chiar de unchiul Szász. Doar vă aduceți aminte cu toții că el a fost primul din raionul Mureș care a adus cartofi noi în piață — începu să povestească Ferenc. Uite ce a făcut. In Februarie a pregătit câteva lăzi cu pământ bine îngrășat, în care a așezat tuberculi de cartofi în așa fel ca partea mai subțire să rămână în sus. Când au răsărit, a așezat lăzile la lumină, într'un loc călduros din grajd. Aci fiecare tufă de cartofi s'a desvoltat ca afară, în pământ. Iar când le-a semănat afară, a spart lada în bucăți și tufele le-a așezat, cu pământ cu tot, în gropițele făcute de înainte. In acest fel, odată cu semănatul, a făcut și prima prașilă.

— Așa vom face și noi, se auziră glasurile câtorva pionieri. Astfel vom putea da bucătăriei internatului cartofi noi chiar înainte de vreme.

Să nu credeți însă că naturaliștii din Vărgata se vor opri aici. Ei și-au pregătit planuri îndrăznețe pentru viitor. Și după cum ne arată dovezile de până acum, suntem siguri că le vor realiza.

Irma CSIKI

Din școlile noastre

Colțul nostru viu

In școala noastră s'a înființat un colț viu. Nu-i mult de atunci, dar am avut grijă să-l îmbogățim zi de zi, așa că avem acum un colț frumos. Pe lângă felurite flori și plante, aici se găsesc animale despre care învățăm la Zoologie. Avem un sitar, iar într'o cușcă două turturele. De curând am adus și doi șoareci.

Vom căuta să ne îmbogățim mereu colțul nostru viu

Dumitru ONCU
comuna Dumbrăveni — raionul Suceava

Pregătim insectare

Nu de mult, am învăța, la Zoologie despre clasa insectelor. Tovarășul profesor ne-a adus atunci în clasă un insectar.

— Insectarul nostru e cam sărac, ne-a zis el. Dar, o să facem lecția așa...

Atunci ne-am gândit noi, ca îndată ce vine primăvara, să pregătim pentru școala noastră mai multe insectare, dar alcătuite altfel decât cel adus în clasă. Ne-am gândit ca fiecare din insectarele noastre să cuprindă insecte din acelaș ordin. Astfel, vom face un insectar destinat ordinului Lepidopterelor, unde vom pune cei mai frecvenți fluturi din regiunea noastră. Alt insectar va fi rezervat Coleopterelor. Aici vom pune mai mulți reprezentanți din cele peste 250.000 specii de gândaci. In alt insectar vom pune Orthopterele — cosașii, lăcustele, greierii.

Cutiile sunt deja gata. Curând vom porni să adunăm gâzele.. Alcătuind astfel insectarele, vom face o interesantă recapitulare a acestui capitol din Zoologie

Viorel POPDAN
cl. a VI-a B. Casa de copii școlari Titu-Târg raionul Răcari

Atenție, un băiat în primejdie!

Zburam cu helicopterul deasupra comunei Doboteasa, din raionul Drăgășani. Eu pilotam, iar Zdup, cățelul meu, îndeplinea rolul de observator, cercetând prin ochean pământul. Deodată hămăi alarmat: zărise ceva demn de luat în seamă. Un băiat căzuse în apa unui râu

— Zdup, lansează-te cu parașuta și ajută-l pe băiat! ordonai eu.

Zdup își îndeplini sarcina, iar eu aterizai cu helicopterul pe un tăpșan.

Făcui cunoștință cu băiatul. Il chema (ce potriveală)! Gheorghe Ion și învăța la Școala de 7 ani Câmpu-Mare. Era ud leoarcă și cărțile, de asemenea, musteau de apă.

— Gheorghe, zic, hai să te usuci împreună cu cărțile la motorul helicopterului!

— Nu, vai de mine! tresări dânsul speriat foarte. Nu vreau să mă usuc! E mai bine așa ud...

— Dar nu mă supără cu nimic, poftim mai aproape, i-o întorsei eu uimit de purtarea lui ciudată. Se vedea cât de colo că ar fi fost mult mai bucuros să rămână... ud!

După ce se uscă, Gheorghe Ion își luă ghiozdanul, mulțumi de... găzduială și se pregăti de drum, chipurile, spre școală. In timp ce eu eram ocupat cu schimbarea unei piese uzate la motor, avu loc pe șoptite, între Gheorghe Ion și Zdup, următoarea convorbire!

Gheorghe Ion: Cuțu... na, cuțu-cuțu!

Zdup: (vesel): Ham!

Gheorghe Ion: (cu gânduri ascunse): Latră mai tare! Nu mă'nțelegi?... latră-mă, fă-te că vrei să mă muști! (tainic). Aș putea astfel lipsi de la școală pe motiv că am fost atacat de un câine turbat! Dacă nu m'ar fi silit Gheorghiță al tău să-mi usuc hainele, aș fi avut motiv să lipsesc de la școală, fără ca să-ți mai cer serviciul ăsta. Deci latră-mă, hai, latră-mă!

Zdup (indignat): Ham... rrușine... n'ai obrazz!

Gheorghe Ion (bucuros): Aha, ai mârâit? Inseamnă că vrei să mă muști! Vai, trebue să fug sunt în primejdie!

...Și Gheorghe Ion fugi acasă.

„Era să mă sfâșie o haită de câini turbați" — le povesti el a doua zi colegilor săi care-l întrebară mirați pentru ce lipsise iar de la școală.

Eu n'am auzit răspunsul lui, dar mi l-au spus copiii. Iar după ce mi-au povestit, m'am urcat în helicopter am zburat la gazetă și am așternut totul pe hârtie ca să cunoașteți și voi din obiceiurile lui Ion.

GHEORGHIȚA REPORTERUL

Copii, la sport!

Cât de frumoase, senine și pline de veselie sunt aceste zile de primăvară. Razele strălucitoare ale soarelui te îmbie să ieși cât mai des în aer liber. Terenurile și pistele sportive s'au uscat, au fost reparate. Din nou a început freamătul viu al antrenamentelor. Acolo, unde nu sunt terenuri în apropiere, chiar și curtea școlii servește acestui scop. Nu există o clipă liberă, o recreație, ca jocul cu mingea sau săriturile de-a capra să nu-i cucerească pe copii.

Arunci de câteva ori cu mingea, alergi sau sari puțin și lecțiile parcă ți se par mai ușoare.

Iar după masă, după ce ți-ai terminat lecțiile, un meci organizat de volei, basket, oină sau handbal te pregătește pentru primele concursuri de primăvară, care se vor organiza în curând în cadrul Spartachiadei...

Plasa a fost bine întinsă pe stâlpi, arbitrul a fluierat și mingea s'a servit. Fiecare își dă silința să joace cât mai bine. Se alege echipa care va reprezenta întreaga școală. Centrul întâi nu dă greș.

Jucătorul este înalt și ajunge cu ușurință la plasă. Ceilalți jucători sunt mai scunzi dar asta nu-i împiedică să-și arate și ei priceperea.

Primăvara, a adus în toate școlile freamătul întrecerilor sportive.

FATA cea ISTEAȚĂ

Au fost odată, într'un sat, doi frați, cel mai mare, după ce se făcu stăpân pe bruma de gospodărie rămasă dela părinți, se însură cu o fată bogătană și începu să strângă averi peste averi, de nu le mai știa măsura.

Începuse să se boierească și pentru că nevestei nu-i mai plăcea să-l vadă pe frate-său cel mic prin casă, îl izgoni.

Și-atunci Prâslea începu să slugărească ba la unul, ba la altul, ca să-și tragă zilele. Își înjghebă o căsuță ca vai de lume și, ca să-și îndulcească singurătatea se însoți c'o fată sărmană și muncitoare ca și el.

Dupa o vreme, căpătară un odor ca un măr domnesc. Iar când a fost să-i pună numele, nănașul a dăruit-o cu o vițică.

Vremea trecea și fata creștea. Într'o noapte, când împlinise doi ani, mamei sale i s'a părut prin somn că vede lângă leagănul copilei trei zâne care-și tot șopteau:

— Eu îi dau un măr cu mere pe care să le mănânce și să fie sănătoasă;

— Eu îi dau un șipot cu apă, în care să se spele dimineața, ca să fie frumoasă;

— Eu îi dau o carte, din care să-și tragă înțelepciunea

Și zânele au pierit.

A doua zi de dimineață, când gospodarii au ieșit din casă, mare le-a fost mirarea În ogradă, lângă ușa tindei, au văzut că răsărise un măr frumos, încărcat cu poame, iar lângă poartă izvorîse un firișor de apa limpede și rece. Dar când s'au dus în casă!... Copila se juca pe lavița ei cu o carte în care erau tot felul de semne.

Din ziua aceea fetița creștea într'o săptămână cât alții într'un an, mânca în fiecare zi câte un măr, se spăla în fiecare dimineața cu apă proaspătă și pe nesimțite se făcu mândră și codănată, dar cartea n'o lăsa din mână De hărnicia, frumusețea și istețimea ei se dusese vestea.

Într'o bună zi, bărbatul și femeia lui se sfătuiau cum să facă să-și agonisească o brazdă de pământ și ei, că tare le mai era greu.

Pe când se sfătuiau așa, aud la ușă clocănind.

— Cine-i?

— Eu, fratele tău.

— Intră, frate; dar ce vânt te aduce la mine că de când te-ai îmbogățit nu m'ai mai cunoscut.

— Uite ce! Tu ai o vacă frumoasă. Eu am un răzor de pământ părăsit pe marginea drumului. Dă-mi mie vaca, pentru că la ale mele a stârpit laptele și mă râde lumea că sunt bogat și am vite proaste, și-ți dau ție răzorul.

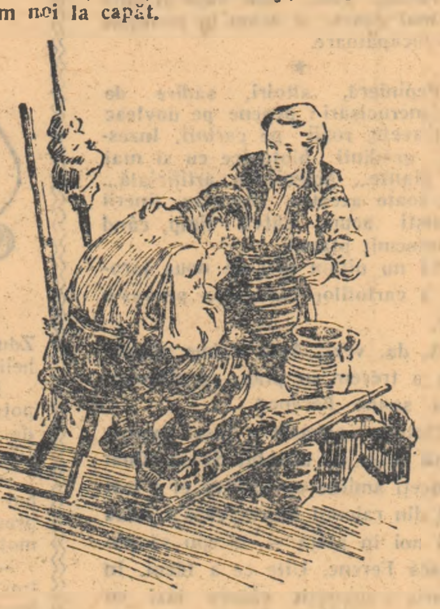
Omul se uită la femee, se uită la fată — că ea îngrijise vaca până atunci — și apoi închele târgul

Când s'au dus să vadă ogorul, numai spini și mărăcini.

— Măi femee. cum o potrivirăm și noi, dădurăm frumusețea de vită pe amărăciunea asta înțelenită.

Dar fata:

— Lasă, tată, nu te necăji, că o scoatem noi la capăt.

S'au apucat toți trei de au smuls buruiana cu rădăcină cu tot, au săpat, au curățat pământul de pietre și au făcut locul ca'n palmă, de nu mai cunoșteai ce a fost înainte.

Veni vara. Holda crescuse de-ți râdea inima când o vedeai. Când sosi vremea secerișului, după ce s'au pregătit oamenii să se ducă să-și adune agoniseala muncii, numai iacă vine fratele cu primarul satului să le spună că n'au voie să secere, că el strică târgul, că vaca n'a dat lapte de loc și că i-o dă înapoi. Da'când a adus vita!... Să-i plângi de milă. Neîngrijită, răpănoasă, slabă și mai ogârjită ca un cățel de pripas.

— Bine frate, așa ne-a fost învoiala?

— Ce-mi spui mie? Eu ți-am cerut vaca bună și tu mi-ai dat o slută.

Și, fiindcă ți-am ținut-o până acum, să-mi dai o pungă cu bani.

— Păcatele mele, de unde să-ți dau?

— Atunci hai la judecată. Sunt eu destul de bogat ca să-mi pot cumpăra dreptatea.

Bietul om nu mai putea scoate o vorbă: rămase obidit, uitându-se în urma fratelui său și a primarului, care porniseră spre holdă, și apoi amărît se întoarse acasă.

Aflând pricina supărării părintelui ei, fata spuse:

— Du-te, tată, la judecată. Nu-ți fie teamă!

— Și astfel porniră cei doi frați spre sfatul împărătesc. Când au ajuns la poarta palatului, un vătaf le-a cerut câte o para ca să-i lase să treacă. Bogătanul a sărit cu gura:

— De ce să dau? N'am bani...

Săracul a scos bănuțul, singurul pe care-l avea, și a plătit. Bogătanul n'a avut ce face s'a scotocit în pungă și a dat și el...

Împăratul, era în divan cu sfetnicii săi. Bogătanul pășî țanțoș înainte:

— Înălțate împărate, calicul ăsta a făcut târg cu mine și-a spus că-mi dă o vacă bună cu lapte pentru o mândrețe de ogor cu holdă cum nu-i alta.

Eu l-am crezut, dar vaca era proastă și nu merita nici mâncarea pe care i-am dat-o. Acum, când vreau să stric târgul, el nu mai vrea. Primarul mi-a făcut dreptate, dar mojicul de lângă mine m'a chemat la judecata luminățiilor voastre, că el nu vrea să primească vaca până n'o secera.

Săracul, sfios, a început să vorbească și el și a povestit din fir-a-păr cum ei doi erau frați, cum după moartea părintelui lor bogătanul l-a oropsit... și totul, așa cum s'a întâmplat cu vaca și cu ogorul.

Împăratul nu le dete răgaz să zică nimic, ci se întoarse spre cei doi împricinați.

— Bine, m'am luminat. Duceți-vă acasă și mâine să-mi veniți cu răspunsul la trei întrebări: Ce-i mai iute și mai încet; ce-i mai dulce și mai amar; ce-i mai scump și mai ieftin. Care o să știe să-mi răspundă, ale lui vor fi și vaca și holda.

Au plecat amândoi frații pela casele lor. Bogătanul, cum a ajuns acasă, i-a spus nevestei ce-a făcut la împărăție, a mâncat și s'a culcat. Săracul n'a putut să îmbuce nimic, ci ofta mereu și se frământa

— Da' ce-i, tătucă?

— He, necazuri, draga tatii. Uite cum a fost și ce-a spus împăratul...

— Bine, taică, dar de ce te necăjești? Să-i răspunzi așa.. și așa... și-i vedea.

A doua zi, în fața divanului domnesc, bogătanul răspunse plin de încredere:

— Păi, cinstiți boieri, mai iute ca armăsarul meu care fuge ca vântul, și mai încet ca porcul meu care abia se mișcă pe jos, nu-i nimic pe lumea asta; mai dulce e mierea și mai amară e fierea, mai scumpă e tărâța pe care o dau slugilor de mâncare și mai ieftină este făina care-mi rămâne mie.

Împăratul era posomorît și asculta gânditor.

— Spune și tu, săracule!

— Măria ta, eu spun că mai iute și mai încet este timpul, fiindcă pentru cel harnic zboară ca o clipită, iar pentru trândav abia trece. Mai dulce și mai amar este somnul, pentru că omul curat la inimă, dulce se odihnește, iar cel cu cugetul încărcat, amar se chinuiește. Cât despre ce e și scump și ieftin, eu zic că e înțelepciunea, deoarece oamenii, atunci când le este bine, nu se îndură s'o prețuiască nici măcar de o para, dar când sunt la nevoie, ar da orice ca s'o aibă, și nu li se pare scumpă.

Împăratul se uită la cei doi frați și grăi:

— Săracule, ai răspuns bine. Da' mai înainte să-ți fac dreptate, să-mi spui cine te-a învățat să răspunzi astfel?

— Să vezi, măria ta, am și eu o fată.

— Bine... dă-i fetei fuiorul ăsta cu cânepă și spune-i să mi-l toarcă, să-l țeasă și să-mi facă din pânză haine pentru o sută de ostași...

Săracul luă fuiorul — o mână de cânepă — și se duse acasă.

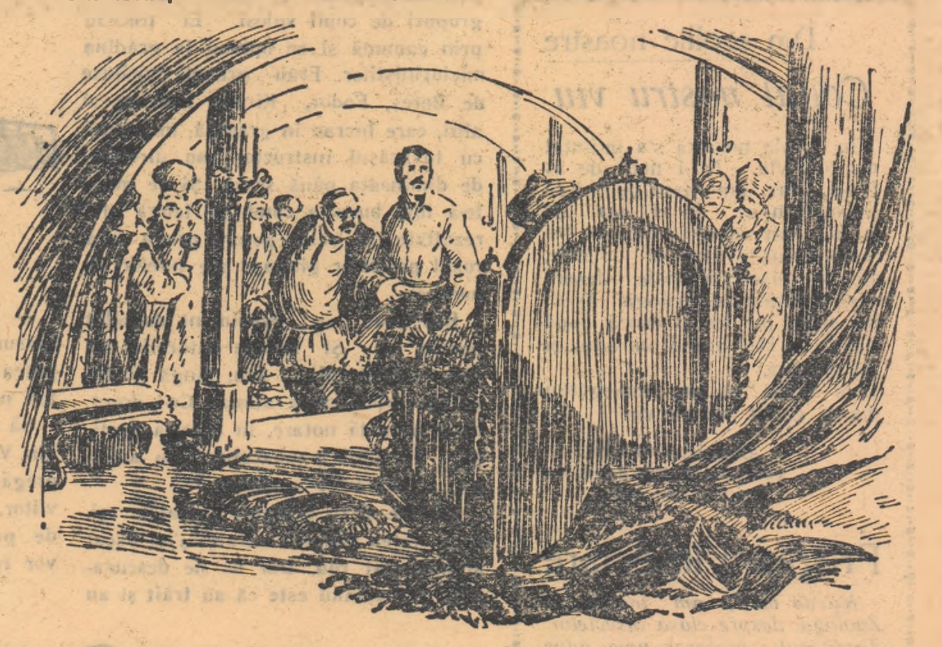
— Uite, draga tatii, ce-a spus împăratul... și-i arată cânepa. Fata luă o nuia din gard și i-o întinse lui taică-său.

— Du asta împăratului și spune-i să-mi facă furca, răschitoare și război din ea, ca să am cu ce să-i lucrez hainele.

Omul plecă cu inima cam îndoită. Când ajunse la împărat cu răspunsul fetei, acesta îi dădu țăranului un coș cu ouă fierte, spunându-i că fata să le pună la cloșcă, să-i scoată puii, să-i taie și să-l cheme la masă.

Fata, primind coșul, deșertă ouăle și puse în locul lor un blid cu grâu fiert.

— Du-te, tată, la împăratul și spune-i că-l rog să dea poruncă să se semene grâul ăsta și din ce-o secera să-mi trimită ca să hrănesc cloșca și puii. Iar dacă dorește să vină la masă, noi l-om omeni și l-om cinsti, chiar dacă nu avem decât un blid cu linte.

Dacă o auzi împăratul și pe asta, și văzând că n'o mai scoate la capăt cu țăranul, îi făcu dreptate.

Poveste pe motive populare, prelucrată de
C. BARBULESCU
Desen de Z. IULIAN

Din ZOOLOGIE

ORIZONTAL:

2.— Păsări despre care se spune că niciodată nu-și scot ochii una alteia. (sg) 5. — Crustaceu de apă dulce. Deși are multe picioare, el nu merge înainte ci... înapoi. 8. — Pasăre de apă, asemănătoare cu rața. 10. — Mamifer marin din ordinul cetaceelor, înrudit cu balena. 12. — Il visează porcul în noaptea de Ignat. 15. — Cele mai mari mamifere de pe glob. 16. — Vierme care roade lemnul. 17. — Un cal alb. 19. Coadă de chitic. 20. Animal din taigă, mai mare decât un bou. 21. Rozător urechiat, dar... alintat. 23. Patruped cu pielea groasă, cu nas in formă de trompă scurtă. Trăește în țările calde. 25. Șarpe uriaș din Africa, asemănător cu boa. 26. „Greșeală" fără o. 28. Un soi de pește. 29. Alt nume al scatiului.

VERTICAL:

1. — Cel brun trăește în pădurile noastre, cel alb numai la poli. 2. Vorbește cloșca. 3. Animale ierbivore, domestice, cu multă lână (dim.) 4. Becl 5. Rândunele de mare. 6. Teren de pe care s'au îndepărtat mlaștinile. 7. Animal ierbivor domestic cu copita nedesfăcută (imparicopitat). 9. Rozător din Siberia și Canada, mult prețuit pentru blana sa. 11. „Regii" pustiului. 12. Pasăre cântăreață, originară din insulele Canare. 13. O jumătate de urmă. 14. Bărbatul caprei. 16. Nici cal, dar nici măgar. 18. Animal carnivor, cel mai păgubitor din țara noastră. 20. Neam cu șoimul, răpitor al păsărilor de câmp. (pl.) 21. Ibis — fără consoane. 22. Rasă, specie. 24. Prepoziție. 27. Animal sălbatec carnivor, rudă cu pisica. Trăește și în munții noștri.

Cuvinte mai puțin cunoscute: CIS.

Redacția și administrația: București Piața Scânteii, tel 7 61.00, 7 60 10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin".